

Kedves Imre!

Én is Debrecenben élek, könnyebb lenne egy személyes találkozás, vagy telefon-beszélgetés alkalmával felidézni Kató néni alakját. Röviden annyit, hogy családunk barátja volt, nagyon örültünk – kölcsönösen – hogy tanítványa lehettem. Órái máig emlékezetesek számomra, pedig alig fél évig voltam diák Karcagon. Kató nénivel nem szakadt meg a kapcsolatom, még főiskolásként is jártam hozzájuk. Még élt édesanyja Gráci néni, egy tündéri okos kedves néni, Horváth Ferenc felesége (, akiről az utca van elnevezve a gimnázium mellett).

Amikor Gráci néni meghalt, Kató néni kiment férje, Beniczky Ádám után Kanadába.

Kiutazása előtt Pesten találkoztunk, csak férje családi címerét vitte magával. (Erre úgy emlékszem engedélyt kért!)

Leveleztünk, leveleit őrzöm. Egyszer küldtem ki egy magnószalagot, beszéltem szerepeimről, és sok verset mondtam. Ennek nagyon örült, és válaszképpen egy családi csomagot kaptunk, feleségemnek, fiamnak és nekem külön ajándékkal. Egy tiszta gyapjútakaró volt az én ajándékom. Most is használom, és nagy becsben tartom, sőt valahányszor előveszem, mindig gondolok Kató néniére.

Nagy műveltsége, kedvessége és szigora miatt mindenki tisztelte és szerette.

Máig hallom, ahogy Móricz "Barbárok" című novelláját felolvasta és elemezte.

Feleleteinkre vázlatot kellett írni, mint egy tudományos előadásra, megjelölni a témát, idézeteket, bevezetést, tárgyalást, befejezést, annak rendje-módja szerint! Ez a módszeresség nagyon sokat segített nekem egy-egy vers vagy szerepelemzés során.

Nagyon örülök, hogy összegyűjtöd ennek a nagy tanár-egyéniségnek az emlékeit, és szívesen emlékezem, mint ahogy gondolom és remélem sokan a tanítványai közül!

Üdvözlettel: Csikos Sándor